

En el XV^è aniversari de la fundació de La Falç

ENS plau avui recordar les activitats femenines de la dona catalana en ocasió del XV^è aniversari de LA FALÇ.

Quinze anys de lluita. Llargs anys, breus en l'engranatge dels pobles; dolorosament costosos, inacabables, pel transcurs d'unes vides de joventut donades totes a l'ideal.

Fou en aquells moments d'odis i d'amors grans, que un estol de joventut catalana s'aplegà. Sentiments unànims els acoblaven. Tots ells catalans i fills del poble, els era comú l'ideal d'alliberament de Catalunya, junyida a la devallada inevitable d'un Estat, hereu digne de tots els oprobis de l'història borbònica.

Les gestes dutes a terme, tots les sabem prou bé. Més tard, la dictadura va fer sentir a l'Entitat tot el pes del seu poder i foren els empresonaments, els exilis. Poc a poc, però, l'horitzó s'aclaria; nous dies han vingut, la realitat d'avui tots la sabem i amb l'esguard fit al pervindre aquella joventut d'ahir—homes fets avui—ha portat i sabrà portar sempre dignament el ja històric nom de l'Entitat.

La dona mentres què feia? No n'hi mancaren pas de dones a la novella entitat; joveníssima joventut femenina que, valenta i coratjosa, els feia costat. Unes sardanes interrompudes a cops de sabre, uns llacets lluits i arrencats per mans gosades i unes patriòtiques cançons que cops de cornetes volien fer enmudir, eren a tot quan podien dedicar-se les activitats femenines de l'Entitat que amb mans amorosívoles el mateix guarien ferides, que duïen consol als desvalguts, amor als empresonats o aimant companyonia als exilats. Dones avui totes elles, mares i mullers, són creadores de nova vida. Són unes companyes dignes a les noves llars catalanes.

Canvi de règim, nou estat de coses, noves lleis i la dona ha estat reconeguda amb els mateixos drets i deures de l'home.

I així veiem com avui a LA FALÇ el moviment femení hi pren volada; les seves activitats, però, tenen un altre caire. No oblida, no, de guarir, no oblida mai la dona la necessitat i la sofrença, però menys idealista, més pràctica, la dona catalana, la filla d'una Catalunya que poc a poc es revifa, sap que la seva feina és estudiar-ne els problemes, és fer per la seva pròpia mà—per mitjà del dret al sufragi—una Catalunya nova, però humaníssima, liberal i democràtica, de correnties modernes i de sentiments nobles. No és amb tradicions conservades, com es fa un poble; records i tradicions bé, però una pàtria que viu i que batega, amb una parla que fa un poble, vol ésser estructurada amb noves lleis, vol ésser redimida d'un jou, no amb mi-